

θὰ μὰς 'πῆ τί ἔχει νὰ γίνη — πολὺ πιθανὸν ἢ ἐντολὴ τοῦ νὰ ᾔηται 'σάν τὴν 'δική σου ἴσως, πάλιν καὶ νὰ μὴν ᾔηται!

— Λοιπὸν δὲν με ἐνδιαφέρει αὐτό· ἀπὸ ἐμὲ δὲν ἔχεις νὰ ἀκούσης παρὰ θάνατον ἀκούς; ἀλλὰ ὑπὸ μίαν συμφωνίαν· θὰ γίνη ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου· με ἐννοεῖς;

— Ἔστω, τίποτε δύσκολον· θὰ πληρώσης ἀμέσως;

— Τὰ μισὰ, καὶ τὸ ἐπίλοιπον ἀφ' οὗ γίνη ἡ δουλειά.

Ὁ μοναχὸς ἤγειρε τὸ ράσον τοῦ καὶ ἐξαγαγὼν βαρὺ δερμάτινον βαλάντιον ἐναπέθεσεν εἰς τὴν τρέμουσαν χεῖρα τοῦ δολοφόνου πολλὰ ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ νομίσματα.

— Ἐ! Ἀντωνίνο, τῷ λέγει ὁ Γιάκοπος ἐνῶ ἐμέτρα, κἀτι πολὺ γλῆγορα μοῦ ἔγινες πλούσιος; μήπως δι' αὐτὸ μοῦ κρύβεσαι κάμποσες 'μέραις ἀπὸ τὰ λημέρια μας;

— Σῶπα ἀχρεῖ! δὲν σοῦ μοιάζω!

— Ὅχι δὲ, κανάρι μου, μὴ θυμῶνεις καὶ χαλᾷς τὸ αἷμά σου· ἀστείεύομαι, τῷ ἀπῆντησεν ἐν ᾧ τοῦ ἔτυπτε φιλικῶς τὸν ὄμον.

— Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ 'πῶ, τὸ κτύπημά του ἦταν σὰν ψεύτικος παρὰς μαρκησίου καὶ ἀληθινὸ ἀσπὴν δικηγόρου· 'ξεύρεις, κἀτι 'ξεύρουμε ἐμεῖς ἀπ' αὐτά. Χα! χα! Καὶ γελῶν ἔκρυψε τὰ νομίσματα.

— Λοιπὸν λέγε, πότε, πῶς καὶ ποῦ;

— Ὁ Ἀντωνίνος ἐφαίνετο σκεπτόμενος.

— Μὰ τί νὰ θέλῃ αὐτὸς ὁ ἄββας, ἤρχισε τέλος, δὲν θέλω νὰ ἔχω τὴν ἴδια δουλειὰ με παπᾶδες, κάνε μου τὴν χάριν ἄφες τον ὡς ποῦ νὰ τελειώσω ἐγὼ με τὸν λοχαγόν!

— Ἀ νά, ἐδῶ εἵμεθα τώρα! τί λές, μπάρμπα, τί μοῦ τὸ λές ἐμέ; ὁ λοχαγὸς θὰ ᾔηται στὸ χορὸ τῆς κομῆσης, ἐκεῖ βράστον, καί... τώρα περιμένεις νὰ σὲ διδάξω; Πότε ἀκριβῶς εἶνε ὁ χορὸς;

— Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, δηλαδὴ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν.

— Θαυμάσια! ἀλλὰ ὁ ἄββας ποῦ σκοπεῖ νὰ τοῦ τὴν φτείσῃ;

— Κατάλαβα πῶς με πῆρες γιὰ κορόϊδο, ἀφ' οὗ λοιπὸν θές... τί νὰ σοῦ 'πῶ, δῶσε πενήντα δοκᾶτα πάρα πάνω ἀπὸ τὸν ἄββα καὶ σοῦ λέγω ὅ,τι θές· ἐντοσούτῳ, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ νὰ—καὶ ποῖος 'μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς μασκαράδες νὰ 'μποῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου τῶν Σελλαμάρε γιὰ νὰ ἀκούσουν, λίγη μουσική;

Ταῦτα εἰπὼν ἔχαιρέτισε καὶ ἐν ᾧ ἡ τοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ,

— Γιάκοπε! φωνάζει ὁ Ἀντωνίνος, πότε θὰ σὲ ἀνταμώσω αὐρίον;

— Πάντοτε τὴν ἰδίαν ὥραν καὶ εἰς τὸ ἴδιον μέρος, μόνον μὴν τὰ χάσης, ἂν ἀντὶ τοῦ γονδολιέρῃ 'δῆς κανένα καπουτσῖνο. Καὶ ἀπῆλθον.

— Ἄγιε Ρόκκο! ἐπιθυροῖζεν ἀπερχόμενος ὁ Γιάκοπος, εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἐκκλησίας ὅστις οὐδέποτε ἔκλινε γόνυ πρὸ τοῦ βωμοῦ σου· βοήθησε τὸ χέρι μου νὰ τὸν σφάξῃ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ ἀναψῶ λαμπάδα μεγαλειότερη ἀπὸ τὸ μπόη

μου· ἔπειτα δὲν τὸ κάνω 'γώ· τὸ κάνει ὁ ἄββας σου καὶ ἐκεῖνη ἡ κόρη σου ποῦ σὲ καταφόρτωσε χρυσάφια καὶ λαμπάδες· σ' αὐτοὺς τὸ κρῖμα καὶ βόηθά με.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν προηγέτο τῶν συνήθων πράξεων τοῦ, ἡ προκαταρκτικὴ αὐτῆς δέησις τοῦ δολοφόνου Σικελοῦ· ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενος καὶ ἐπὶ τῆς λαμπάδος, δι' ἣς ἠλπίζε νὰ μετριᾷ τὴν ὀργὴν τοῦ προστάτου ἀγίου τοῦ, δὲν τὸν ἐτάραττεν, ἐὰν ἐπαναλαμβάνανε τρεῖς τῆς ἡμέρας τὸ ἄτιμον ἐπάγγελμά του.

Ἐν ᾧ ταῦτα διεπράττοντο, ὀπισθεν τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου ἱστάμενος ὁ Ἐκάρτ ἐπλάνα τὸ ρεμβῶδες βλέμμα τοῦ ἐπὶ τῆς σεληνοφωτιστοῦ Μεσσηνίας.

— Ἡ Φελιταῖτα ἡ θυγάτηρ τοῦ Ρωμαίου!

Αἱ λέξεις αὗται ἔμενον ἐναυλοὶ εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ εἰς τὸ φρούριον. Τὴν ἔχασε! Διὰ παντὸς τὴν ἔχασε! Οὐδεμίαν ἐλπίς τῷ ἀπέμενε πλέον· καὶ ὅμως πόσον θερμότερον ἤσθάνετο ἑαυτὸν ἐλκνόμενον πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο καὶ μελαγχολικὸν βλέμμα τῆς; Τὴν ἀναπαρίστα διὰ τῆς φαντασίας τοῦ ἐν ὅλῃ τῇ μαγεῖα τῶν θελημάτων τῆς· πῶς ἦτο δυνατόν αὐτὸς ὁ Ἐλβετὸς ἀξιωματικός, ὀρκισθεὶς πίστιν εἰς τὸν Φερδινάνδον, νὰ νυμφευθῇ τὴν Φελιταῖταν τὴν θυγατέρα τοῦ ὀχλαγωγοῦ, ὅστις πολὺ πιθανὸν αὐρίον νὰ ἐξεγείρῃ τὸν ὄχλον ἐναντίον τοῦ φρουρίου; Μακρόθεν ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ ὁ τρελλὸς ἦχος τῶν Ἀπόκρεω, ὅστις ὅμως δὲν ἔκαμνεν ἄλλο ἢ νὰ αὐξάνῃ τὴν λύπην τοῦ. Πλήρης μελαγχολίας ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστήριξεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς χειρός. Ἡ δὲ παγερὰ νύξ ταχέως ἐξῆλειψε δάκρυ, ὅπερ ἐκυλίστο ἐπὶ τὰς παρειῶν τοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

Ἐκ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος ἐν Ζακύνθῳ Ἡμερολογίου τοῦ 1890 ὑπὸ τοῦ νεαροῦ κ. Νικολάου Δ. Ἐπισκοποπούλου, ἀποσπῶμεν τὸ κατωτέρω ἔργον, τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι μᾶς ἀνήκει αὐτοδικαίως καὶ ὡς Ἀθηναῖκον διήγημα, καὶ ὡς φέρον τὴν ὑπογραφὴν τακτικοῦ συνεργάτου μας. Σ. τ. Δ.

Γ. Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἦσαν φίλοι—φίλοι τῆς στιγμῆς, συνδεθέντες ἐκ τῆς γειτνιασεως τῶν θέσεων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς παραδόσεως καὶ ἐκ τῆς συνεγαρσίας ἐν ἐνὶ Συλλόγῳ, ἐκ τῶν ἱδρυθέντων ὑπὸ φοιτητῶν τῆς Νομικῆς. Πρωτοστεῖς καὶ οἱ δύο, ὁμήλικες, μετὸν μύστακα μόλις ἐπανθοῦντα, ἄβροϊ κομψοῦμενοι, ζωηροὶ, συνέσφιγγαν μετὰ πολῆς ταχύτητος τῆς γνωριμίας τῶν τοὺς δεσμούς, ὥστ' ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἀπετέλεσαν μίαν τῶν γνωστοτέρων φιλικῶν δυάδων καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἐν τοῖς κέντροις καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, ὡς ἐφείλκετο εἰς τὴν ἰδίαν μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς

τὸ ὄραϊον τῶν ἐξωτερικόν. Εἶνε γνωστὴ ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀπερισκεψία τῆς ἡλικίας τῶν. Πολλάκις μετὰ μίᾳς μόνον ἡμέρας σχέσιν προσοικειοῦνται ὡς μετὰ εἰκοσιν ἐτῶν· καὶ ὅμως τίποτε δὲν γνωρίζουσι περὶ ἀλλήλων, ἐκτὸς τῆς μορφῆς καὶ τῶν τρόπων πρὸς τὰ ὁποῖα συμπαθοῦσιν ἀμοιβαίως, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός των, τετυπωμένου ἐπὶ ἐπισκεπτηρίων κομφῶν μετὰ χρυσᾶς παρυφᾶς, καὶ ἐκ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως, ἐν μέρει, ὁ μὲν ἐπαρχιώτης περὶ τοῦ ἀθηναίου, ὅτι εἶνε υἱὸς Τραπεζίτου—ὀνόματος γνωστοῦ ὅπως οὖν—ὁ δ' ἀθηναῖος περὶ τοῦ ἐπαρχιώτου ὅτι εἶνε υἱὸς μεγαλεμπόρου ἐν Σύρῳ.

Καὶ τίποτε ἄλλο. Οὔτε οἶκον γνωρίζουσιν, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φήμην, οὔτε θρύλλους, οὔτε βαθὺν χαρακτῆρα, οὔτε παρελθόν, οὔτε διαγωγὴν. Καὶ ἐκμυστηρεύονται πρὸς ἀλλήλους τὰ αἰσθημάτά των, καὶ ἐμπιστεύονται εὐκόλως τὰ πάντα, καὶ εἶνε πρόθυμοι νὰ θυσιάσθωσιν ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου εἰς τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμόν, οἱ Ὁρέσται καὶ Πυλάδαί των ἡμερῶν μας—ἀφ' οὗ οὕτως τοὺς ὀνόμαζον καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς ὁμήλικες μετὰ δόσιν τινὰ εἰρωνείας, φθονοῦντες, ἂν θέλετε, τὴν ἀποκλειστικὴν των σχέσιν.

Ἡ μεταξὺ των δύο διαφορὰ—οὐσιώδης μὲν, ἀλλὰ δυναμένη ταχέως νὰ ἐκλείψῃ—ἦτο ὅτι, ἐν ᾧ ὁ ἀθηναῖος εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐρωμένην, ὁ ἐπαρχιώτης δὲν κατῴρωσε νὰ ποικτήσῃ ἀκόμη. Καὶ ὅταν ὁ τελευταῖος παρηκολούθει τὸν φίλον τοῦ συχὰ εἰς τὰς ἐρωτικὰς τοῦ ἐκδρομὰς καὶ ἐγένετο μάρτυς τῶν θριάμβων τοῦ, καὶ ἐνεθυμεῖτο τὸ εὐτυχὲς ἐρωτικὸν παρελθόν τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ὃ, πόσον ἐλυπεῖτο καὶ πόσῳ διακαῶς ἐπεθύμει νὰ εἶχε καὶ αὐτὸς τόρα μίαν ἐρωμένην... Εἶνε τόσῳ γλυκεῖα παρένθεσις εἰς ἔρως εἰς τὴν ἀνίαν τῶν παραδόσεων καὶ τῶν συζητήσεων τοῦ Συλλόγου!...

«Ἀχ, καὶ μὲνε Γεῶργο, πῶς σὲ ζηλεύω!» ἔλεγε συχνὰ πρὸς τὸν Ἀλέκον· «ἄς 'μποροῦσα κ' ἐγὼ νὰ βρῶ μιὰ ποῦ νὰ μ' ἀγαπήσῃ...

— Ἀμ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε δύσκολο, σοῦ τῶπα. Ρίψε τὰ δίκτυα σου... καὶ δὲν δύναται, κατὶ θὰ κάμῃς.

— Τόσον καιρὸ παιδεύομαι καὶ τίποτα δὲν ἔπιασα ἀκόμη. Ἀτυχία πολλή· αὐτὸ τὸ κεφάλαιον.»

Τὸ παράπονον τοῦτο τοῦ Ἀλέκου ἦτο στερεότυπον δι' ἀρκετὸν χρόνον. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέτυχεν νὰ εὕρῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἐρωμένην. Ἦτο εἰς καιρὸν, καθ' ὃν ὁ φίλος τοῦ ἔλειπεν, ἐκδραμῶν μετὰ τοῦ πατρός του καὶ ἄλλων φίλων εἰς τριήμερον κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν ἀνὰ τὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν. Τότε ὁ ἄλλος συνήντα καθ' ὁδὸν συχνὰ μίαν κόρην ὠχρόλευκον μετὰ γλυκεῖς μαύρους ὀφθαλμούς, βαδίζουσαν παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μητρὸς τῆς καὶ ὀδηγοῦσαν λευκὸν κυνάριον διὰ ταινίας ἐρυθρᾶς. Τὴν ἐβλεπεν ἀγνωστον πρῶτην φοράν καὶ τὴν προσέβλεπεν ἀμέσως καὶ ἀποτόμως. Ἡ κόρη, ὡς ἐὰν εὐρίσκετο εἰς τὴν ἰδίαν μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς

τὸν ἔρωτα θέσιν, ἔσπευσε ν' ἀνταποκριθῇ μετὰ πάσης προθυμίας, καὶ κατήντησεν μόλις εἰς τρεῖς ἡμέρας νὰ μειδιᾷ ἐπαφρόδιτον εἰς ἐκάστην τῶν συνάντησιν καὶ ν' ἀπευθύνῃ διφορούμενας τινὰς ἐκφράσεις πρὸς τὸν μικρόν της Ἀζώρ. Ἐρως καὶ αὐτὸς ὅμοιος πρὸς τὴν φιλίαν ἐκείνην...

Πλήρης χαρᾶς ὁ ἔραστής ἔσπευσεν, ἐνοεῖται, μόλις ἐπανήλθεν ὁ φίλος του ἐκ τοῦ κυνηγίου, νὰ τὸν καταστήσῃ κοινωνόν τῆς εὐτυχίας του. Καὶ ἐν ᾧ οὗτος εἶχε νὰ παραπονεῖται ἐναντίον τῶν κυνῶν καὶ τῶν ὄπλων, συγκεφαλαιῶν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς εἰς τὴν φράσιν: «Οὐτε φτερό!» ὁ ἄλλος τοῦναντίον ἀπέφερε καλὴν ἐκ τοῦ ἀνὰ τὴν πόλιν κυνηγίου λείαν, εὐλογῶν ἕνα μικρὸν κύνα καὶ ἐξαίρων τὴν δύναμιν τῶν ὄπλων του...

«Καὶ νὰ ἰδῆς, καὶ μένε Γεώργο, πῶς τὴν ἔμπασα, σὲ λίγες ὥρες, σὲ βεβαίω! Φαίνεται ὅτι τὰ θέλει φοβερὰ αὐτὸ τὸ κορίτσι. Τὴν ἀρχὴ μάλιστα τόσῃ ἐντύπωσι μού ἔκαμεν ἡ μανία της, ὥστε τὴν ἐπῆρα γιὰ καμμιά ἀπ' ἐκεῖνες ποῦ ξεύρεις... Εἶνε ζωηρὰ εἰς τὸ ἔπαρκον, θὰ ἰδῆς... θὰ ἰδῆς...

— Εἶνε ὠραία;

— Chic, parole d'honneur!... Ἐνα γοβάκι καὶ μιὰ γαμπίτσα ποῦ θὰ σὲ πιάσῃ τρεμοῦλα! Ἀψηλὴ, λεπτὴ, μ' ἕνα χρῶμα συμπαθητικόν, με κάτι ὠραῖα μαῦρα μάτια, καὶ μ' ἕνα χειλάκι κόκκινο μιὰ τρέλα. Ἐγὼ γιὰ τὸ χεῖλι της τὴν ἀγάπησα... θὰ τῆς ζητήσω συνέντευξιν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, γιὰτὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν τῆς τὸ φιλήσω μία φορά.

— Καὶ δὲν ἤξεύρεις, εἶπες, τὸνομά της;

— Ὅχι ὅσους ἐρώτησα πλαγίως δὲν τὴν γνωρίζουν.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον λὲς νὰ τὴν γνωρίζω;

— Πιθανόν. Μάλιστα μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε γειτόνισσά σου. Κάθεται στὴν ὁδὸν Ἀγίου Κωνσταντίνου... ἐκεῖ δὲν μοῦ εἶπες πῶς κατοικεῖς κ' ἐσύ;

Τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔξωθεν τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηναίων», τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου. Μακρόθεν διέκρινον ἐρχομένην μίαν κυρίαν παχεῖαν καὶ μελανέμονα, ἐν συνοδίᾳ λευχείμονος ὑψηλῆς κόρης, ὁδηγούσης λευκὸν κυνάριον διὰ ταινίας ἐρυθρᾶς...

Ὁ Γεώργος ἐστράφη αἰφνιδίως πρὸς τὸν ἐρωτόληπτον φίλον του μ' ἐν μειδίᾳ μα μελιτῶδες καὶ με τὴν πρόθεσιν νὰ τῷ εἴπῃ περὶ τῶν ἐρχομένων κάτι τι, πολὺ ἐνδιαφέρον βέβαια. Ἀλλ' ἐσταμάτησε μόλις εἶδε τὸ ἐλαφρὸν ἐρύθημα τοῦ φίλου του καὶ τὴν ἐκφράσιν του, ἐτοίμου καὶ αὐτοῦ νὰ εἴπῃ περὶ τῶν ἐρχομένων κάτι τι, πολὺ περισσότερον ἐνδιαφέρον... Ἐστη ἔκπληκτος, με μισὴν λέξιν, περιμέ-

«Νά, αὐτὴ εἶνε ἡ ἐρωμένη μου!» ἐψιθύρισε ὁ Ἀλέκος, θλίβων τὸν βραχίονα τοῦ συνοδοῦ του.

«Ὡ!...»

Ὁ Γεώργος ἀπεσπάρθη τοῦ βραχίονος

τοῦ φίλου του καὶ ἐσταμάτησεν ἐνώπιόν του, ὥσπερ κεραυνόπληκτος. Ἐρωμένη του! αὐτὴ ἦτο ἡ ἐρωμένη του! περὶ αὐτῆς ἀντήλλαξαν πρὸ μικροῦ τόσας βεβήλους λέξεις!... αὐτὴν ἐτόλμησεν ἐκεῖνος νὰ τενίσῃ!... Ἡ ὁργὴ του ὑπῆρξεν ἀκαριαία καὶ φοβερά. Δὲν τὸν ἀρῆκε νὰ προφέρῃ λέξιν καὶ ἐξερράγῃ εὐθὺς εἰς χεῖμαρρον βιαιῶν κινήματων. Ὡς μανιώδης ἐπέπεσε κατὰ τοῦ φίλου του με ὄψιν ἀγρίαν, με ἕνα ὑπόκωφον μυκηθμόν, τύπτων διὰ γρόνθων ἐν μέσῃ ὁδῷ.

Ἐκεῖνος ἐδέχθη τὰ πρῶτα κτυπήματα ἐνεός, κἀτωχρος. Ἀλλὰ ταχέως ἀνέκτισε τὸ θάρρος του καὶ ἤρχισεν ἀμυνόμενος καὶ αὐτὸς νὰ κτυπᾷ. Ἡ πάλη συνεκροτήθη πλήρης.

Αἱ τάξεις τῶν περιπατητῶν τῆς ὁδοῦ Σταδίου διεσπάρθησαν. Ἀπετελέσθη κύκλος ἐκπλήκτων εἰς τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἔριδα δύο κομφῶν, δύο συμπεριπατητῶν, τόσῳ φίλων κατὰ τὸ φαινόμενον. Ἐσπευσαν γνωστοὶ καὶ τοὺς διεχώρισαν, παρενετέθησαν δὲ μεταξύ των, ἀποτρέποντες αὐτοὺς πάσῃ δυνάμει τοῦ νὰ ἐφορμήσωσι πάλιν κατ' ἀλλήλων. Ἀδυνατοῦντες νὰ τὸ κατορθώσωσιν, ἤρκουντο ἐξεμούντες ἤδη κατ' ἀλλήλων ὕβρεις βαναύσους καὶ στυγεράς. Ταῦτα ἐγένοντο εἰς διάστημα χρόνου τόσῳ βραχέως, ὥστε αἱ πλησιάζουσαι κυρία ἀπείχον ἀκόμη πολὺ τοῦ τόπου τῆς ἔριδος.

Ἐτυχον καὶ ἐγὼ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρών.

Ἐκπληκτος διὰ τὴν διένεξιν τοῦ Ὁρέστου πρὸς τὸν Πυλάδην, διὰ τὴν διάλυσιν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη φιλίας οὕτως ἐν τοῖς κύκλοις μας παραδειγματικῆς, ἀλλ' οὐδὲν τῶν προδιατρεχάντων γνωρίζων ἡ μαντεύων, ἡρώτων τοὺς πέριξ μου γνωρίμους ποία ἄρα γε ἦτο ἡ αἰτία τοῦ ὑπ' ὄψιν ἀπροόπτου. Κανεὶς δὲν ἐγνώριζε νὰ με πληροφορήσῃ καὶ ὅλοι εἶχον τὰς αὐτὰς μετ' ἐμοῦ ἀπορίας. Ἀλλὰ μεταξύ τῶν ἀνταλλασσομένων ὕβρεων, ἠκούσθη αἰφνης μία φράσις, ἐπιρρίψασα φῶς ἀρετὸν εἰς ὅλας τὰς ἐσκοτισμένας διανοίας:

«Εἶνε, βρέ, ἡ ἀδελφὴ μου!» ἀνέκραξε μετ' ἀπεριγράπτου τόνου ὁ Γεώργος.

Μάλιστα, ἡ ἐρωμένη τοῦ φίλου του ἦτο ἡ ἀδελφὴ του. Ὅταν κατόπιν μοὶ διηγήθησαν ὅλην αὐτὴν τὴν σκανδαλώδη ἱστορίαν, μετὰ τῶν πολλῶν σχολίων, ἐξέφρασα τὴν ἀπορίαν μου, πῶς ὁ Γεώργος δὲν ἐνόησε τὰ συμβαίνοντα ἀμέσως ἐκ τῆς περιγραφῆς καὶ τῆς διηγήσεως τοῦ φίλου του, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἐγνώριζεν ὅτι, ἔνεκα ἀποδημίας τῆς μητρὸς των, ἡ ἀδελφὴ του μὴ ἐξερχομένη τέως συχνά, ἐπανελάβε τὸς περιπάτους της ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἔλειπεν αὐτὸς εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἐπέστρεψεν ἡ μήτηρ του.

«Καὶ ποῖος ἀδελφός — μοὶ ἀπεκρίθησαν — ἀναγνωρίζει τὴν εἰκόνα τῆς ἀδελφῆς του, ζωγραφιζομένην ὑπὸ ἔραστου;»

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΟ ΠΕΡΑΜΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Γ. Κ. Γεωργιάδην. Γνωρίσατε, παρακαλοῦμεν τῷ κ. Ν. Εὐσταθίῳ ὅτι ὁ κ. Μ. Στεφανίδης ἐπλήρωσε δρ. 30 ἀντίμ. συνδρομῆς Ε' καὶ ΣΤ' ἐτους. Τὰ 25 τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» ἀποστέλλονται ἀντὶ 4 φρ. μόνον εἰς τοὺς προπληρόντας συνδρομητάς. — κ. Νικόλαον Στραδοπούδην. Τὰ κερθθέντα βιβλία τοῦ Λαχείου ἡμῶν ἀπεστάλησαν διὰ ταχυδρομικοῦ ὁματῶς καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ. Δ. Ζήσου. Ὁφείλετε ἡμῖν δρ. 1.— κ. Ἐλευθ. Κ. Τσιδὴν. Ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Γρηγόριον Φουρτούναν. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ καὶ κερθθέντα βιβλία τοῦ Λαχείου ἡμῶν ἀπεστάλησαν διὰ ταχυδρομικῶν δεμάτων. Περὶ τῶν λοιπῶν ἐγράψμεν ὁμῖν. — κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγὴ Εὐχαριστοῦμεν. Ἡ σημειώσις σας διεβιβάσθη τῇ Διευθυνσεὶ τῆς «Διαπλάσεως». — κυρία Πολυξένην Στεργίου καὶ κ. Μ. Ἀναστασιάδην. Κερθθέντα βιβλία τοῦ Λαχείου ἡμῶν παρεδόθησαν. — κ. Φ. Μαρκούζον. Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — Ι. Μόσχον. Ἐλήφθησαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Γ. Κωνσταντινίδην. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλη ζητηθῆν. Ὑποπρακτοεῖον Τήνον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον πωλησεως φύλων μνηῶν Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου. Αὐτὰ ἔχει τὸ ἐμπόριον μὴ παραβενεῖσθε. — Κυρία Εὐφροσύνην Ἀριστοπούλου, κκ. Νικ. Δαστερίην, Δημ. Κρεμζήν, Νικ. Κόκκαλην, Α. Ἀριστάρχην, Χαράλ. Καδόβαν. Συνδρομαὶ ὡμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Θωμᾶν Α. Σ. Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν ὡμᾶς διὰ τὴν τακτικὴν ἀγορὰν τοῦ φύλλου, ὡς πρὸς τὰς ἱστορίας δὲ καὶ διηγήσεις, σὰς ἀπαλλάττομεν τῷ κόπῳ, διότι ἀρκούμεθα εἰς τὴν φροντίδα τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν. — κ. Λεωνίδαν Μουλλῆν. Δυστυχῶς εἰμεθα ἀκατάλληλοι δι' ὅτι ζητεῖτε. Ἀποταναθῆτε εἰς ἄλλους καταλληλοτέρους. Μὴ λησμονεῖτε ὅμως, ἀφοῦ θ' ἀναμένετε ἀπάντησιν, ν' ἀποστείλῃτε καὶ εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον. — κ. Νικόλαον Φορτούναν. Ἐλήφθη ταχυδρ. ἐπιταγὴ. Εὐχαριστοῦμεν. Διωρθώθῃ διέθυσται. — Ἐμ. Βεκιερίλλην. Ἐλήφθησαν δρ. 84,90 Φύλλα ἀπεστάλησαν. Θὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὴν ἐπιστολήν σας. Εἰγράψαμεν. — κ. Σταμ. Πετρίδην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Βικτωρα Κ. Ἀργαστόλιν. Ἀπατάσθε, ἀξιότιμε κύριε, διότι ἂν ἐδμοσιεύομεν τὴν ὑβριστικὴν ἐπιστολήν, ἣν μᾶς ἐπέμψατε, διότι ἐζητήσαμεν τὴν συνδρομὴν τοῦ Ε' ἔτους παρὰ τῆς κυρίας Ρ. Α. θὰ ὠκτερον τὸν συνηγορὸν τῆς πλέον τῶν 4,000 καλοπληρωτῶν συνδρομητῶν μας. — Ἐνὶ ἀναγκῇ. Ἐνταῦθα. Βεβαίως εἰς τὰς ἔκλεκτά δὲν ἐδμοσιεύθη, καθόσον δὲ γνωρίζομεν εἶνε ἀμετάφραστον. — Δεσποινίδα Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου. Εὐχαριστοῦμεν καὶ περιμένομεν. Ἐνεγράφη εἰς τὴν «Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην» ἡ δεσποινὶς Μαρίνα Ξενοκράτους. Τὸ πρῶτον ἐκδόθῃ τεύχος ἀπεστάλη.

Ἐξεδόθη τὸ Α' τεύχος τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

τοῦ λαμπροῦ περιοδικοῦ, οὗτινος ἀγγελλία διανεμήθη πρὸ τινος ταῖς συνδρομηταῖς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τὸ Α' τεύχος περιέχει: Τὸν Ἀθηναῖον Χρυσόθραν, διήγημα τοῦ κ. Μιχαὴλ Μητακῆ αὐτοτελές· καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους (ἐξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἑτηρία (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ ἔξωτερικόν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν.

Ἀντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἐκάστου τεύχους.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦντα τὴν 1ην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίθουσι σειράν τερπνῶν, ὠφελίμων καὶ ἀξίαν ἀναγνώσαν ἔργων, ὧν κατὰ λόγον ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ ὁ νέον ἐκδοθῆν.